

Preview Drakenbloed

De piramiden van Gizeh liggen er dromerig bij in het heldere maanlicht. Het mysterie van de koninklijke bouwwerken is ruim vijfenveertighonderd jaar na de bouw ervan nog steeds niet compleet ontrafeld. Precies boven de toppen van Cheops, Chefren en Mykerinos staan nu drie grote planeten aan het hemelgewelf. Duizenden mensen slaan dit bijzondere natuurverschijnsel gade. De verwachtingen zijn hooggespannen. De constellatie van de planeten zou het begin moeten aankondigen van een nieuwe periode in de geschiedenis van de mensheid. Ademloos kijken de aanwezigen toe hoe Mercurius, Venus en Saturnus de laatste millimeters door het nachtelijke firmament afleggen voor een exacte uitlijning.

Een paar uur later hebben de planeten hun weg vervolgd en zijn ze geruisloos de toppen van de piramiden voorbijgeleden. De toeschouwers kijken elkaar verward aan. Er is niets gebeurd. Niemand heeft iets gevoeld. Alles is nog bij het oude. Teleurgesteld gaan de mensen terug naar hun auto. Een enkeling blijft nog wachten en hoopt op een wonder – maar ook zij keren na verloop van tijd terug naar huis. De piramiden blijven in al hun statige eenzaamheid achter in het verblekende maanlicht. Er is niemand meer in de buurt om de nauwelijks voelbare trilling waar te nemen die door de aarde gaat. En er is al helemaal niemand die iets merkt van de fractionele verschuiving in de piramide van Cheops.

Tessa Lehman tilt de veiligheidshelm een stukje op en veegt met de rug van haar hand het zweet van haar voorhoofd. Het is benauwd in de kleine ruimte waar ze nu al uren in een verkrampde houding bezig is de contouren van een sluitsteen bloot te leggen. Haar linkervoet slaapt en ze verplaatst haar been een stukje om de bloedsomloop weer op gang te brengen. Het pijnlijk tintelende gevoel leidt haar af van haar minutieuze werk en ze leunt even tegen de muur.

Het is nu vier maanden geleden dat ze een uitnodiging ontving van het Egyptisch Museum in Caïro om te komen praten over een eventuele deelname aan een archeologisch onderzoek in de piramide van Cheops op het Gizeh Plateau. Er zouden nieuwe ontdekkingen zijn gedaan.

Opgetogen heeft ze meteen alle noodzakelijke voorbereidingen getroffen. Een ticket was online zo geregeld en dankzij de bemiddeling van het Egyptisch Museum had ze binnen vierentwintig uur een visum. Twee dagen later kon ze aanschuiven bij een select gezelschap, afkomstig uit alle werelddelen.

Het werd al snel duidelijk dat er vijftien mensen nodig waren en dat er drie teams zouden worden samengesteld. De selectieprocedure ging snel: toen de ene professor na de andere werd uitgekozen, had Tessa niet veel hoop dat ze bij de gelukkigen zou horen. Maar tot haar verbazing werd ze geselecteerd en toegevoegd aan het team van professor Atum Nasar.

Nu zit ze hier, opgevouwen in een van de kleinste kamers die ze ooit in een piramide is tegengekomen, met een kwastje zand, stof en viezigheid van de pas ontdekte sluitsteen weg te vegen. Je zou haast denken dat ze haar alleen maar hadden

uitgekozen om haar tengere postuur. En ongetwijfeld ook omdat ze geen last heeft van claustrofobie, grimast ze.

Maar stel je voor dat onder deze steen de toegang tot een nieuw gangenstelsel ligt? De scan die Sven had gemaakt liet niets bijzonders zien, maar de sluitsteen ligt er volgens Tessa niet voor niets. Haar hart gaat sneller slaan bij de gedachte alleen al. Het gaat haar bij dit onderzoek niet om eeuwige roem – het is de spanning, het onbekende, het avontuur. Menigmaal betrapt ze zichzelf erop dat ze wegdroomt en fantaseert over vergeten werelden of unieke, nog niet ontdekte, archeologische artefacten.

Nog steeds prikkelen films als *Jurassic Park*, *Stargate* en vooral de *Indiana Jones*-serie haar verbeelding – en niet alleen omdat ze elke keer weer wegsmelt als ze de scheve glimlach van de toen nog jonge Harrison Ford ziet.

‘Tessa, ben je in slaap gevallen?’ klinkt het door het oortje van het communicatiesysteem. ‘Je camera is al een hele minuut onbeweeglijk op dezelfde hoeksteen gericht.’

Tessa onderdrukt een glimlach. Daar ging ze weer. ‘Hoezo? Vind je hem niet interessant, dan?’ antwoordt ze haar Zweedse collega via het microfoontje.

Sven grinnikt. ‘Kom er maar uit, we gaan zo eten. Jack is al onderweg.’

Vrijwel meteen verschijnt het hoofd van haar Engelse collega Jack in de opening van de kleine ruimte. ‘Ga je mee?’

‘Hoe laat is het eigenlijk?’

‘Vijf uur.’

‘Zo laat al? Ik kom eraan. Even de steen afdekken.’ Nadat ze haar gereedschap heeft weggeborgen en de sluitsteen heeft afgedekt, kruipt ze achterwaarts de kamer uit.

Even later knippert Tessa met haar ogen tegen het nog steeds

felle zonlicht. Ook hier buiten is het warm. Ze loopt naar de tent waar een Egyptische jongen een stel schalen op een lage tafel neerzet en ploft met een zucht neer op de rijkversierde kussens rond de tafel. Haar collega's Jack, Cindy en teamleider Atum zijn er al en bestuderen een plattegrond van de piramide waarin ze aan het werk zijn. Achter hen zit Sven, het vijfde lid van hun team, op zijn notebook de laatste beelden te verwerken.

Ze merkt dat Atum haar bezorgd aankijkt. 'Wat is er?' vraagt ze.

'Je zit te lang achter elkaar binnen. Je kent het protocol: een uur werken, een kwartier ontspannen. Bovendien drink je te weinig. Je bent sinds tien uur vanochtend één keer naar het toilet geweest. Ik wil niet dat je straks teruggaat. Je moet lopen, je benen strekken.'

'Ik voel me anders prima,' verdedigt ze zich.

Atum schudt zijn hoofd. 'We hebben er niets aan als je straks instort.'

'Maar ...'

'Ik meen het. Ga het dorp in of ga een stuk over het terrein lopen. Het maakt me niet uit wat je gaat doen, maar beweeg. En drink vanavond ten minste nog een liter water,' voegt hij eraan toe.

Na het eten kijkt Tessa de collega's die teruggaan naar de piramide enigszins afgunstig na en loopt dan naar haar tent. Ze pakt haar heuptasje en controleert of haar paspoort, smartphone, geld en zaklamp erin zitten.

Ook de brief zit erin. De brief die haar ouders haar hebben nagelaten, nadat ze nu bijna een jaar geleden bij een auto-ongeluk om het leven zijn gekomen. Ze kwam de brief tegen tussen hun uitvaartpolissen.

Tessa weet al sinds haar vijftiende dat zij niet haar echte

ouders waren, dus daar zal de brief niet over gaan. Ze is nieuwsgierig naar de inhoud, maar kan zich er nog steeds niet toe zetten de envelop te openen.

Nu de beslissing voor haar is genomen om een paar uur vrij te nemen, heeft ze ineens erg veel zin om over het terrein te lopen. De zon is al een stuk gezakt en de temperatuur is aangenaam. Ze loopt tussen de eeuwenoude opgravingen door en geniet van de rust die het terrein uitstraalt zonder de hordes toeristen. Ze klimt langs een stel steenblokken naar boven en kiest een rustig plekje uit. Met een zucht van tevredenheid leunt ze achterover tegen de warme steen en sluit haar ogen. Eerst nog even van de zon genieten.

Wanneer Tessa wakker wordt, is het al donker. De opkomende maan geeft het terrein een spookachtig tintje. Stram komt ze overeind en ze rekt zich uit. Het is voor haar geen probleem om in het maanlicht de weg naar het kamp terug te vinden. Ze kan de indeling van het terrein wel dromen. Zelfs de zaklamp heeft ze er niet bij nodig.

Tessa is al bijna terug bij het kamp als ze rennende voetstappen hoort. Voordat ze zich verbaasd kan omdraaien, wordt ze ondersteboven gelopen en ziet ze een flits van metaal.

Ergens op het terrein klinkt geschreeuw, gevolgd door de droge knal van een gewerschot. Uit alle richtingen komen bewakers aangesneld. Twee bewakers rennen naar haar toe zodra ze haar zien. 'Doctor Lehman, bent u in orde?' vraagt een van hen. Zijn gezicht staat bezorgd.

'Ja ... ik geloof het wel,' antwoordt Tessa, terwijl ze overeind krabbelt. 'Wat is er aan de hand?'

'We hebben insluipers op het terrein betrappt.'

De bewakers verspreiden zich en praten opgewonden in hun microfoontjes en smartphones. Op hetzelfde moment verschijnt

Atum. 'We waren naar je op zoek. Waarom ben je niet in het kamp?' vraagt hij bezorgd. 'Weet je wel hoe laat het is?'

'Ik was in slaap gevallen.'

Atum zucht en pakt zijn smartphone. 'Jack? Ik heb haar gevonden,' zegt hij. 'Breng haar spullen mee.' Hij verbreekt de verbinding en wenkt Tessa. 'Kom mee.'

'Waren het grafrovers?'

'Vermoedelijk. Sven heeft beeldmateriaal. Eentje ging Cheops binnen, de ander bleef bij de ingang op wacht staan.'

'Wat wil je doen?'

'We gaan de schade opnemen.'

'Nu?'

'Ja, ik wil niet tot morgen wachten. De sponsors brengen morgen een bezoek aan de site, weet je nog? Ik wil weten of er sprake is van schennis.'

Tessa loopt met Atum naar de ingang van de piramide. In de omlaaglopende gang zijn zo veel lampen opgesteld dat het er wel dag lijkt.

Jack arriveert met Tessa's helm en oortje.

Atum tuurt de gang in. 'Oké, laten we gaan.'

Tessa volgt Atum en Jack tot ze bij de ondergrondse verbindingkamer komen. Het is niet meer dan een ruw uitgehakte ruimte; aan de andere kant van de kamer is het begin van een omhooglopende gang zichtbaar. In de linkerwand van de kamer bevindt zich een vierkante opening naar de celachtige ruimte waar Tessa aan het werk was.

Nog maar twee dagen eerder is onder het toezien oog van Atum de granieten plug die de ruimte afsloot verwijderd. Van alle teamleden bleken Tessa en Jack de enigen te zijn die klein genoeg waren om door de opening naar binnen te kunnen. Aangezien Jack echter samen met Cindy in een ander deel van de piramide aan het werk was, is het Tessa geweest die heeft

ontdekt dat een groot deel van de vloer uit een sluitsteen bestaat.

De kamer wordt zo goed mogelijk verlicht door een lamp die vanuit de verbindingskamer naar binnen schijnt. In het schijnsel is duidelijk te zien dat het stuk plastic dat Tessa zorgvuldig over de sluitsteen had gedrapeerd aan de kant is gegooid en dat de sluitsteen zelf niet meer op zijn plek ligt. Door de opening die daardoor is ontstaan, zijn de bovenste treden van een trap zichtbaar.

‘Ja,’ mompelt Atum, terwijl hij zich omdraait, ‘daar was ik al bang voor.’

Tessa kijkt langs hem heen door de kleine opening. ‘O, shit,’ zegt ze. ‘Wat nu?’

Atum zucht. ‘Nu gaan we aan het werk. Jack, heb je de scanner?’

Jack pakt de scanner en beweegt deze langzaam heen en weer over het deel van de vloer waar de scanner bij kan. Op het scherm van het notebook verschijnen realtime 3D-beelden van de ruimte onder de vloer, maar de beelden zijn wazig en donker. Het enige wat ze kunnen onderscheiden, zijn de contouren van de wanden. Jack schakelt het apparaat uit. ‘Niks nieuws,’ zegt hij, terwijl hij Atum afwachtend aankijkt.

‘Goed, jouw beurt, Tessa. Ik wil dat je een kijkje neemt met de telescoopcamera.’

Nadat is getest of het apparaat werkt, geeft Atum haar een teken, waarop ze de lamp op haar helm aanknipt en op haar buik de kamer inschuift. Alleen de bovenste treden van de trap zijn zichtbaar. Het liefst zou ze zich meteen door het trapgat laten zakken, maar ze houdt zich aan het protocol en pakt de telescoopcamera die Jack naar haar toe schuift. Ze manoeuvreert de uitschuifbare buis door het trapgat en wacht op het commentaar van Jack en Atum.

‘Het zijn maar een paar treden,’ zegt Jack even later. ‘De gang is laag, je kunt er waarschijnlijk alleen op handen en knieën doorheen. Kun je de buis verder schuiven, Tessa?’

‘Nee, hij zit vast. Wacht even.’ Ze schuift de buis een stukje in en buigt haar bovenlijf zo ver mogelijk omlaag door het trapgat. Ze manoeuvreert de buis verder de gang in en begint hem weer uit te schuiven. ‘Is dit beter?’

‘Ja, maar het is niet duidelijk of de gang doodloopt. Kun je de camera helemaal naar achteren schuiven?’

‘Hij komt nu bijna tegen de muur aan. Gaat de gang om de hoek verder of is het alleen een nis?’

‘Op het scherm lijkt de gang door te lopen, maar er is te weinig licht om het goed te kunnen zien. Wacht even, ik schakel over op infrarood ... De gang loopt door en lijkt aan het einde weer een hoek om te gaan. Er zijn geen sporen te zien.’

Tessa wacht ongeduldig op het commentaar van Atum. Eindelijk komt het verlossende woord. Hij klinkt opgelucht. ‘Ga je gang, Tessa, maar als ik iets zie wat ik niet vertrouw, roep ik je terug.’

Een opgetogen gevoel maakt zich van Tessa meester. ‘Prima,’ probeert ze zo neutraal mogelijk te antwoorden. Maar de grijns op haar gezicht spreekt boekdelen. Ze schuift de telescoopcamera in en laat zich vervolgens als een slang de vijf treden van de trap afglijden. De gang voor haar is smal en precies hoog genoeg om er op handen en knieën doorheen te kruipen. Haar schouders raken bijna de muren aan beide zijden en als ze haar hoofd optilt, komt ze met de bovenkant van de helm tegen het plafond. Ze kijkt nog even achterom. Daar bevindt zich alleen de trap omhoog met erachter een massieve muur. ‘Oké, alles ziet er solide uit. Ik ga kruipen,’ meldt ze via het microfoontje.

Aan het einde van het gangsegment schuift ze de camerabuis

uit, zodat Atum en Jack kunnen zien wat zich om de hoek bevindt.

‘Leeg, ga maar verder,’ hoort ze Atum zeggen.

Zo worden er nog drie segmenten bekeken. Wanneer Tessa de buis echter opnieuw uitschuift, hoort ze Atum wel iets zeggen, maar is er zo veel ruis te horen dat ze hem niet kan verstaan. Zijn stem heeft echter geen dringende klank, dus schuift ze de buis weer in en kruipt ze verder tot ze de hoek kan omslaan.

De gang loopt dood. Teleurgesteld wil Tessa al achteruitkruipen, als haar aandacht wordt getrokken door de muren aan het einde van het segment. Tot haar verbazing staan ze vol met hiërogliefen. Opgetogen laat ze haar blik langs de symbolen glijden en probeert ze te ontcijferen wat er staat. ‘Dit geloof je niet,’ roept ze in het microfoontje. ‘Cheops zou stom zijn, hè, maar de muur hier staat vol met plaatjes en verwijzingen naar een compleet ander niveau.’

Ze hoort iemand iets antwoorden. Ze vermoedt dat het Atum is, maar ook nu is hij niet te verstaan door de ruis. Aan de klank van zijn stem te horen vermoedt Tessa dat hij wil dat ze terugkomt. Haar blik wordt echter getrokken door een symbool dat ze nog niet eerder heeft gezien. Althans niet als hiëroglief en al helemaal niet in een piramide.

Ze kruipt een stukje verder en blaast stof en zand van de afbeelding. Haar ogen worden groter en onwillekeurig steekt ze haar hand uit om de afbeelding van de in steen uitgebeitelde vuurspuwende draak aan te raken.

Op het moment dat haar wijsvinger de kop van de draak raakt, valt de verbinding compleet weg. Na de continue ruis in haar oren is de stilte oorverdovend en wordt ze zich ten volle bewust van de tonnen steen boven haar. ‘Atum? Ben je daar nog?’ vraagt ze ongerust. Er komt geen antwoord, maar er

gebeurt wel iets: het symbool van de draak lijkt groter te worden door haar aanraking. Boller.

Tessa wordt heen en weer geslingerd tussen nieuwsgierigheid en een gevoel van naderend onheil dat zich van haar meester maakt. De draak lijkt nog verder op te zwellen en Tessa probeert achteruit te kruipen. Van omdraaien in de krappe gang kan geen sprake zijn. Tot haar schrik stuit ze op een hindernis die er eerder niet was. Wanneer ze zo goed en zo kwaad als het gaat achteromkijkt, ziet ze tot haar ontsteltenis dat ze niet verder kan. Waar achter haar eerder een gang was, bevindt zich nu een massieve muur. 'Atum!' schreeuwt ze angstig in het microfoontje. Het blijft stil.

Het drakensymbool zwelt nog verder op en verandert in een driedimensionaal beeld. Ineens lijkt het alsof ze zich samen met de draak in dezelfde ruimte bevindt, maar het beeld van de draak is niet stabiel. De ene keer lijkt het beest op een in het groen geklede vrouw met bruine ogen. De andere keer kijkt Tessa in de priemende ogen van een groene draak.

Het vrouwdeel van de verschijning steekt een hand uit en grijpt Tessa bij haar arm. Het draakdeel steekt een voorpoot uit en met afgrijzen ziet Tessa dat het beest een nagel in de richting van haar onderarm beweegt. Wanhopig probeert ze zich los te rukken, maar ze kan nergens heen. Ze is compleet omsloten door steen, alsof ze zelf deel is gaan uitmaken van het hiëroglief.

De schrijnende pijn van de messcherpe nagel doet haar naar adem happen en op de rand van paniek ziet ze het bloed uit de snee opwellen.

Met een snelle beweging van haar kop haalt het draakdeel van de verschijning met een hoektand haar eigen voorpoot open en drukt de bloedende wond op Tessa's arm. 'Nu zijn we zusters,' hoort ze een dubbele stem zeggen. 'Nu kunnen we elkaar vinden en herkennen.'

Het bloed van de draak is heet als vuur en dringt via de snee die de nagel heeft veroorzaakt Tessa's lichaam binnen. Ze voelt hoe het vuur zich als een koortsaanval door haar hele lijf verspreidt. 'Help,' piept ze voordat ze het bewustzijn verliest.